

[Elisabeth Bruun Olesen]

de, så kom undervisningsministeren, så kom arbejdsministeren, så kom fru Connie Hedegaard og så fru Elsebeth Kock-Petersen. Alle sammens tale var koncentreret omkring det at ændre kvinders erhvervsvalg. Kvinders erhvervsvalg er for snævert, blev der sagt. Det er også rigtigt, men det er alt for snævert en tankegang at bruge så meget tid på og at centrere så meget omkring.

Hvis alle de kvinder, der var arbejdsløse, skulle ind i de såkaldte beskæftigelsesfag, nemlig mandefagene, skulle 120.000 kvinder derind. Det er der jo ikke plads til.

Der er ikke én eneste, der har sagt, at kvinder i mandefagene er meget mere arbejdsløse end mændene. Forskellen er endda utrolig iøjnefaldende. Tal kan vendes og drejes på mange måder, men ligegyldigt hvordan man vender og drejer dem, er sandheden, at kvinder inden for mandefagene har en arbejdsløshedsprocent på op imod tre gange så meget som mændene.

Så kan man spørge sig selv: er det bedst at være arbejdsløs metalarbejder eller at være arbejdsløs HK'er? Jeg vil ikke med det sige, at kvinder ikke skal blive metalarbejdere. Jeg vil sige, at det er løgn og latin eller det er ikke sandfærdigt, hvis man siger, at de kvinder, der bliver metalarbejdere, får job. Det gør de nemlig ikke. De bliver arbejdsløse. Arbejdsløshedsprocenten er på omkring 20.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Fuld beskæftigelse er naturligvis det bedste udgangspunkt for, at kvinder kan udnytte mulighederne for uddannelse, job og erhverv. Et af de største ulighedsproblemer, kvinderne står over for, er arbejdsløsheden, for uden job, der betrykker ens tilværelse og gør uafhængig, kan man ikke klare sig selv; man er ikke i stand til at forsørge sig selv, og så er man ilde stillet.

De generelle angreb på arbejdsløshedsdagpengene, især for langtidsledige, hvor kvinderne udgør 70 pct., skal jeg vende tilbage til.

Fuld beskæftigelse får vi efter SFs mening ikke, før vi sætter ind med en generel arbejdstidsnedsættelse, indførelse af sabbatår, betalt frihed til uddannelse, opprioriterer uddannelse, forskning m.m.

Kvindernes ulige stilling kan ikke skilles fra den generelle politik, der føres i landet.

Men det betyder sandelig ikke, at der ikke skal gøres en særindsats, for det er vi nødt til. Man er nødt til at gøre begge dele. Det er, som om vi i udgangspunktet er enige, både statsministeren og flere af de borgerlige partiers ordførere, i alt fald fru Elsebeth Kock-Petersen. Vi er uenige om den generelle politik, det er noget andet, men det her kan ikke adskilles fra det.

Jeg har lyst til at tage fat i lidt andre ting, som der ikke har været talt om. F.eks. er daginstitutionsdækningen her i landet stadig væk for dårlig, og det er stadig væk kvinderne, der må bøde med hensyn til job og med hensyn til dagpenge, såfremt de ikke kan få passet deres børn. Det er et oplagt tema også i denne diskussion, hvorfor unge kvinder ikke går ind på visse uddannelser. Hvorfor går de ikke ind på visse job? Jamen det er måske, fordi de absolut ikke kan være med i ræset, og når de står og ikke kan få passet deres børn, er den helt gal.

Det, at vi siger, at kvinderne må tilpasse sig arbejdsmarkedet, kan godt vise sig at være en fejlslutning, men jeg synes ikke, man skal afvise – endnu ikke i alt fald – at det er vigtigt, at kvinder går ind i utraditionelle fag. Så kan vi håbe på, at mændene også vil gøre det, sådan at vi kan få den kobling, som ikke mindst fru Elsebeth Kock-Petersen var inde på, at vi bevarer menneskeligheden i stedet for at sætte ambitioner over det at have omsorg for hinanden.

Det står mere og mere klart, at dér, hvor kvinder går ind i utraditionelle erhverv, er de de første, der bliver fyret. Jeg skal ikke gå nærmere ind på tal; fru Elisabeth Bruun Olesen har været oppe og nævne det. Vi kan bevise det med undersøgelser, der ligger foran os: arbejdsløsheden er procentvis langt større blandt kvinder, der går ind i utraditionelle erhverv, end blandt mænd.

Det mener jeg siger noget om holdningspåvirkning over for mændene, som arbejdsministeren heldigvis var den, der først tog op. Det er traditionelt arbejdsgivere både i den private og den offentlige sektor. Det må vi simpelt hen gøre noget ved. Jeg ved ikke, hvordan man gør det. Vi kan forsøge at lave OBS-udsendelser i fjernsyn og radio, og vi kan dynde dem til med pjecer osv. Dansk Arbejdsgiverforening forsøger selv at påvirke, men ikke desto mindre er det noget af det mest forbenede at komme igennem med